

KATJA TÖRMÄNEN

*Kevään-
tekijät*

HESKILIAN PERILLISET OSA 1

KATJA TÖRMÄNEN

Kevääntekijät

HESKILIAN PERILLISET OSA 1

KATJA TÖRMÄNEN

Kevääntekijät

HESKILIAN PERILLISET OSA 1

©Katja Törmänen

Teksti & kuvitukset: Katja Törmänen

Kannen suunnittelu: Päivi Vesala

ISBN 978-951-98810-6-5 (nid.)

ISBN 978-951-98810-7-2 (PDF)

Kustantaja: Osuuskunta Lilith

Painopaikka: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.kevaantekijat.fi

I luku

Niin kauan kuin Lassi jaksoi muistaa, hänen syntymäpäivänsä oli alkanut samalla tavalla. Aikaisin aamulla, kun isä ja äiti vielä luulivat hänen nukkuvan, he hiipivät hiljaa keittiöön ja katsoivat jännittyneinä jotain, joka mahtui isän kämmenelle piiloon. Vähän ajan päästä he huokaisivat helpotuksesta, äiti sanoi että kylläpä häntä jännitti ja isä sanoi että no niin, taas helpotti vuodeksi. Sitten he halusivat, Lassi hiipi keittiön oven takaa takaisin nukkumaan ja mietti, milloin hän ymmärtäisi mistä ihmeessä siinä oli kysymys. Vuosi toisensa jälkeen sama kuvio toistui.

Kunnes tuli sellainen Lassin syntymäpäivän aamu, jolloin isä ja äiti eivät huokaisseetkaan helpotuksesta.

”Nyt se sitten alkaa”, äiti sanoi hiljaa.

”Nyt se sitten alkaa”, isä vastasi karhealla äänellä.

Koko päivän Lassi piti isää ja äitiä silmällä nähdäkseen, mikä alkaisi, mutta turhaan. Iltapäivään mennessä syntymäpäivä oli edennyt varsin tutulla tavalla. Isä oli hukannut silmälasinsa kolmesti ennen puoltapäivää ja etsiessään haronut tukkansa samanlaiseksi hiekanväriseksi pörröksi kuin Lassillakin. Äiti oli varustellut kahvipöytää kuin olisi odottanut kokonaista armeijaa vierailulle, ja sukulaisvieraille oli kerrottu samat nolostut-

tavat vauvatarinat kuin aiempinakin vuosina. Ehkä ”se”, mikä alkaisi, oli myöhässä?

Mutta sitten viimeisetkin sukulaisvieraat lähtivät, ja isä ilmoitti, että heillä äidin kanssa oli Lassille asiaa.

Oli Lassi kyllä jo odottanutkin. Paitsi sitä salaperäistä ”jotakin” joka alkaisi, myös isän ja äidin hankkimaa lahjaa, jonka nämä antoivat aina vasta vieraitten lähdettyä. Hänellä oli aavistuksensa lahjasta, mutta myös aavistuksen ohittavia toiveita. Ehkä isä ja äiti olivat heltyneet ja ostaneet hänelle jotain, mitä hän todella halusi, sen sijaan mitä hän tarvitsi? Oliko se nyt hänen vikansa, etteivät avaimet pysyneet hänellä tallessa, ja että siitä syystä pyörä tai pari oli aikojen kuluessa, tai vaikka ihan vastakin, varastettu? Pitikö siitä nyt syntymäpäivänä rangaista?

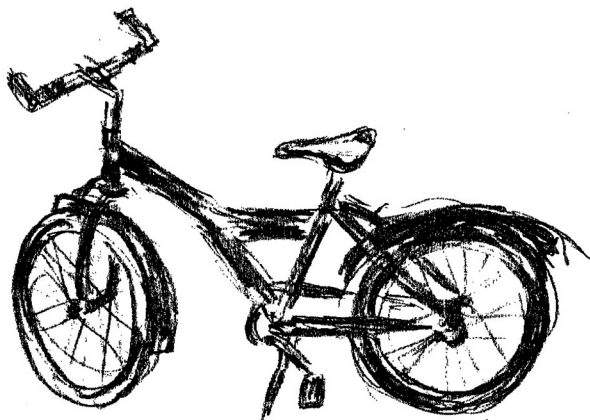
Isän ilme kertoi hänen olevan kohtuullisen tyytyväinen siihen, mitä he aikoivat äidin kanssa kohta kertoa. Hän kohensi silmälasejaan ja ryhtiään ja näytti hetken verran ihan innokkaalta pikkupojalta. Lassi tunsu toivon viriävän sisällään.

”Tulehan tänne”, isä viittasi.

Äiti seisoj jo hymyillen työhuoneen ovella. Nyt kun vieraat olivat läheneet, hänkin näytti taas rennommalta. Ruskeat suortuvat karkailivat sykeröstä, jolle ne oli vieraiden ajaksi pakotettu, eikä hän enää yrittänyt sukia niitä paikoilleen. Lassi tullessa lähemmäksi hän tempaisi Lassin tiukkaan halaukseen: ”Meidän poika!” Lassi oli jo melkein äidin mittainen ja saattoi helposti kiemurrella otteesta irti. Heti kun halusi.

Äidin äänensävy oli lämmin. Se tuntui lupaavan Lassille, että armo saisi käydä (taas) oikeudesta, ja hän saisi sittenkin jotain oikeasti toivomaansa. Olisiko lahja oma tietokone? Tai sittenkin videokamera? Tai ehkä viikkojen maanittelu oli tuottanut tulosta, ja hän pääsisi sukellusleirille. Tai ehkä...

”Tässä olisi”, isä keskeytti Lassin innokkaat mietteet. Keskellä isän työhuonetta seiso i tuliterä polkupyörä.

Siis sittenkin hyötylahja. Lassi yritti pitää ilmeensä kurissa ja lähestyi pyörää. No, olihan uudessa pyörässä silti aina oma hohtonsa, varsinkin jos sitä vertasi täysin pyörättömään olotilaan.

Pyörässä oli 12 vaihdetta, leveät maastorenkaat, teräksenväriinen ohjaustanko ja tummanvihreä runko. Pari viikkoa aiemmin isä oli näyttänyt hänelle kuvastoa ja kysynyt, mikä pyörä olisi eniten hänen mieleensä. Jos isää siis sattuisi huvittamaan ottaa sellainenkin asia huomioon. Koska hän oli näyttänyt juuri tuon näköistä pyörää, täytyi päätellä että isää oli huvittanut. Paitsi yhdessä kohtaa.

”Eikö niitä ollut mustina?”

Isä ja äiti vilkaisivat toisiinsa. Isä huokaisi. Lassi kiirehti sanomaan, ettei vihreässä mitään vikaa ollut, hän oli vain maininnut että musta olisi hieno ja siksi hän oli luullut että... mutta että tietysti tummanvihreällä ajoi ihan samalla lailla kuin mustallakin, ei siinä mitään, ja pyörä oli hieno, kiitoksia paljon.

”Meillä olisi sinulle vielä yksi yllätys”, äiti sanoi varovaisesti.

Lassi yllättyi jo tästä. Heillä oli tapana, että kukin sai syntymäpäivänään joko yhden ison tai pari kolme pienempää lahjaa, ja hän oli ymmärtänyt että jos pyörä hankittaisiin, muuta ei kannattaisi odottaa.

”Mikä yllätys se on?”

”Katsohan tätä”, isä sanoi.

Lassi vilkaisi isän osoittamaan suuntaan. Seinällä oli kehystetty diploma, jonka hän oli saanut jossain koulun laskukilpailussa alaluokilla, aikojen aikoja sitten. Se oli seinällä isän ja ukin kirjanpitäjädiplomin sekä ukin isän vastaavan, noin Nooan arkin aikaisen todistuksen kanssa. Ne kaikki olivat olleet työhuoneen seinällä niin kauan kuin Lassi muisti.

”Niin?”

Isä ja äiti vilkaisivat toisiinsa. Isä suoristi selkäänsä. ”Sinähän tiedät että meillä on ollut perheessä tämä tilitoimisto jo kauan. Sen perusti sinun isoisiasi, ja sinun ukkisi meni sinne töihin heti koulunsa jälkeen, ja minäkin suoraan kauppakoulusta.”

Kyllähän Lassi tiesi. *Korkometsän Tilitoimisto* oli perheen ylpeys. ”Tilitoimisto” oli itse asiassa ensimmäinen sana jonka hän muisti osanneensa lukea, oman nimensä jälkeen tietysti. Ja hän muisti miten ylpeä isä oli ollut kuultuaan asiasta. Mutta tämä kaikki oli tuttuakin tutumpaa perhehistoriaa, ei sitä olisi tarvinnut erikseen kerrata.

”Entä sitten?”

”No, sinähän tiedät että... että...” Isä näytti epäroivän hetken verran, mutta veti sitten henkeä ja lausui kuin toistaisi ulkoa opittua läksyä: ”Me olemme aina ajatelleet että jonain päivänä sinä kenties jatkat tätä yritystä. Ja koska olet selvästi perinyt sukusi matemaattisen lahjakkuuden”, isä viittasi laskukilpailun diplomiin, ”olemme ajatelleet että on jo aika astua askel eteenpäin. Me olemme ilmoittaneet sinut viikon matematiikkalei-

rille! Se alkaa reilun viikon päästä niin että ehdit vähän levähtääkin nyt koulun jälkeen, leiriä pidetään aamukymmenestä...”

Lassia kylmäsi. Loput isän puheesta menivät hänen ohitseensa, ja hän vain tuijotti isää ja nyökyttelevää äitiä vuoronperään. Siis mitä? Kuka hänen iässään miettisi perheyrityksessä jatkamista, tai ainakaan tilitoimistossa! Ehkä, jos perheessä piirrettäisiin sarjakuvia tai kuvattaisiin seikkailufilmejä, Lassi myönsi itselleen, mutta tilitoimisto – eihän hän edes kunnolla tiennyt mitä siellä tehtiin! Numeroita, ja laskuja, ja ja mitä ties todistuksia, ja loputonta tietokoneen kanssa värkkäämistä. Ja oli pikkuisen kohtuutonta, että jos oli voittanut päässälaskukilpailun joskus lähes edesvastuuttoman nuorena – että jos 7- tai 8-vuotiaana osasi laskea että $11+24$ on 36, hmm, siis 35, että siitä rangaistaisiin vuosia myöhemmin?

Kaiken tämän Lassi huusi, mutta vain mielessään. Hänen suunsa ei kyennyt muodostamaan yhtä ainutta sanaa, niin järkyttynyt hän oli. Isä jatkoi edelleen, jotain mitä kaikkea kivaa leirillä käsiteltäisiin, ja kuinka hyvällä ilmalla ohjelmaa järjestettäisiin ulkosallakin. Silloin Lassi sai viimein suunsa tottelemaan ja räkäisi, että ei varmasti.

Isä keskeytti lauseensa ja näytti hieman hämmentyneeltä. ”Etkö sinä halua että ohjelmaa on ulkonakin?”

”Ei, kun minähän en sinne mene”, hän kiljahti. ”Mitä te oikein ajattelette, kesälomalla matikkaleirille! Oletteko te järjiltänne? Ja sitä paitsi kuka sanoo että minä jatkan mitään yritystä kun olen iso? Sinne on vielä vuosia!”

Isä ja äiti vaihtoivat katseen. Äiti liikahti ja aloitti: ”Katsos asia on niin – ” kun isä keskeytti ja yritti mumista niin hiljaa ettei Lassi kuulisi: ”Ehkä siitä ei kannata puhua vielä.”

”Mitä? Mistä minulle ei vielä kannata puhua? Kertokaa NYT!”

Lassia aivan hengästytti. Hän oli varma ettei ollut käyttänyt niin

montaa huutomerkkiä puheessa sitten uhmaiän, mutta nyt olikin tosi kyseessä.

Olihan hän kuullut vihjailuja perheyrietyksessä jatkamisesta ennenkin. Ukki oli monet kerrat laskenut kätensä Lassin olkapäälle ja aloittanut, että ”sitten kun toimisto olisi Lassin”, mutta ei hän ollut sitä tosisiaan ottanut. Kuka ottaisi? Kun työnteko ja aikuisuus odotti jossain kaukaisessa horisontissa, ja maailmassa oli niin monta mielenkiintoista asiaa tutkittavana?

Äiti ja isä näyttivät käyvän sanatonta neuvottelua hetken, ja sitten äiti istahti tuolille Lassin eteen. Hän näpräsi vihkisormustaan, kuten aina teki kun halusi sanoa jotain vakavaa, ja aloitti sitten hieman haparoiden: ”Asia on nyt niin että – tätä sinun voi olla vaikea uskoa mutta – ” hän keskeytti ja vilkaisi isää kuin vahvistusta saadakseen. Isä nyökkäsi, ja äiti jatkoi: ”Laskeminen ja matematiikka ovat ikään kuin osa tämän perheen tehtävää tässä maailmassa. Ei se ehkä sinua vielä innosta mutta – ”

Lassi ponkaisi pystyyn. ”No ei totta vieköön innosta! Siihen on vuosia ennen kuin minä edes voin mennä kunnolla töihin!”

Äiti tarttui lempeästi poikaansa kädestä, ja veti hänet istumaan. ”Minäpä aloitan uudestaan. Juttu on niin, että sinun täytyy. Ei, älä sano vielä mitään”, hän kielsi nähdessään Lassin taas kimpaantuneena avaavan suunsa, ”sillä sellainen kirous on meidän päällemme asetettu. Ellet sinä mene nyt sille matematiikkaleirille, tai sitten muuten vain laske kesäkuun kolmatta viikkoa, niin koko meidän perheemme ja sukumme aina alkuesi-isiin saakka muuttuu tomuksi ja tuhkakksi ja haihtuu maailmaan tuuliin.”

Tietenkään Lassi ei uskonut sitä. Sehän kuulosti juuri sellaiselta älyttömältä uhkaukselta, jollaisia äiti saattoi keksiä saadakseen heidät tekemään kotitöitä: ”Ellet sinä nyt tyhjennä tiskikonetta, saat kymmenen vuoden vessanpesuvuoron, ja saat nukkuakin vessaharjan vieressä.” ”Jos et välittömästi siivoa huonettasi, minä siirrän sinut asumaan pyykkikoriin, kun likaiset vaatteet kerran ovat sinulle niin rakkaita.” Hah hah, hyvä juttu. Paha vain, että tällä kertaa äiti ei keksinytkään sitä itse.

Kävi ilmi, että ukin ukin ukin isä tai joku muu tosi kaukainen tyyppi oli aikoinaan ollut aivan onneton laskemaan. Ja sitten yhtenä tämän pojan syntymäpäivänä hänen isänsä oli lähettänyt pojan ostamaan leipälapiota, ja tämä oli saanut väärin rahasta takaisin. Tästä hänen isänsä oli suuttunut aivan tolkuttomasti ja lähettänyt poikansa arestiin maakellariin. Takaisin poika saisi tulla vasta kun olisi oppinut kunnolla laskemaan ja osaisi sanoa tarkalleen, kuinka monta perunaa laareissa oli sekä miten monta aterialla niistä saisi tehtyä. Poika oli itkenyt ja laskenut ja laskenut ja itkenyt, mutta kun hän viimein tuli arestista pois, hän tiesi perunat pilkulleen ja koon mukaan lajiteltuina ja osasi kertoa täsmälleen, kuinka monta kertaa perhe saisi niistä syödäkseen. Isän ihmetellessä laskutaidon äkillistä ilmestymistä poika oli kertonut, miten ystävällinen pieni maahinen oli ilmestynyt kellariin auttamaan häntä.

Apu ei tosin tullut aivan korvauksetta. Apua saadakseen pojan oli luvattava että hän, ja sitten joskus tulevaisuudessa hänen vanhin poikansa, ja tämän vanhin poika, ja niin edelleen aina hamaan maailman loppuun saakka, viettäisivät korvaukseksi joka kesäkuun kolmannen viikon laske-malla. Ja että hän, ja kaikki nuo tulevat pojat, tekisivät aikuisina työtä numeroiden parissa. Ja että sen lisäksi he eivät missään tapauksessa, missään olosuhteissa käyttäisi mustia vaatteita. Jos joku ei tottelisi näitä ehtoja, hän ja koko suku aina esihistoriaan saakka pyyhkiytyisi pois, ei vain tästä

vaan kaikista muistakin maailmoista.

”Mitä, ei mustia vaatteita”, Lassi huudahti tarttuen siihen ainoaan kohtaan tarinaa jonka hänen aivonsa ymmärsivät. ”Tuohan on naurettavaa! Onhan isälläkin...” Sitten hän vaiken. Vaikka hän kuinka yritti muistella, ei hän saanut päähänsä yhden yhtä mustaa vaatekappaletta isänsä vaatekomerosta. Mutta kieltää nyt nuorta miestä käyttämästä mustaa! Älytöntä!

Kas kun ei saman tien määrätty käyttämään alushousuja pipon sijaan. ”Mistä te voitte tietää että tuo on totta”, hän tivasi. ”Jos se oli juoni jolla se tosi-isoisä halusi saada poikansa laskemaan? Väitettekö te, että kaikki ovat siitä lähtien muka laskeneet viikon vuodessa, vain koska joku vanha satu niin käskee?”

”Muistelepa vaikka viime kesää”, äiti sanoi lempeästi.

Lassi aikoi juuri väittää, ettei silloin kukaan ainakaan ollut laskenut mitään, kun hän muisti: juhannuksenalusviikko. Hän oli kättänyt vanhempiaan lähtemään mökille, mutta isä oli sanonut, että hänellä oli liikaa töitä. Tilitoimistossa. Jossa hän siis teki töitä numeroiden kanssa. Ja minne ukki, isän isä siis, oli tullut eläkepäiviltään auttamaan, juuri siksi viikoksi vain, niin ettei hän ollut voinut mennä ukinkaan kanssa kalaan.

Jopa juhannuksena he olivat laskeneet – huvikseen, muka – montako naulaa laiturin oli lyöty ja miten monta tanssiaskelta oli jossain tangossa. Lassi oli pitänyt sitä vain ikävänä ammattitautina, eikä ollut kiinnittänyt asiaan sen kummemmin huomiota. Sehän oli heillä oikein perhevitsikin: ”Ei meidän perheen miehet juhannusta laskematta pärjää!” Ja sitten oli ehdoteltu mitä mielikuvituksellisempia aiheita laskuille.

Mutta isä oli tehnyt sitä aina, ei vain yhtenä viikkona vuodessa. Hän saattoi ykskaks osoittaa vaikka kirjahyllyä ja huomauttaa: ”Tiesitteköös että tuossa hyllyssä on 37 punakantista kirjaa?”

Ukki teki sitä samaa, Lassi tajusi. Hänenkin oli kai pakko. Lassi oli vain ajatellut, että isä oli oppinut sen ukilta. Joskus he oikein haastoivat toisiaan: ”Et kyllä pysty laskemaan puolessa minuutissa montako harmaata raitaa tuossa tapetissa on ovesta ikkunaan asti.” Ja sitten toinen otti aikaa, ja toinen laski.

”Meillä on tämä”, isä sanoi hiljaa herättäen Lassin ajatuksistaan, ja antoi hänelle taskukellon.

Se oli ukin isälle valmistujaislahjaksi antama perintökello (tai niin Lassi oli ajatellut), ja hän oli nähnyt sen lukemattomia kertoja. Siinä ei ollut mitään jännittävää eikä erikoista, paitsi ehkä kellon selkämyksessä keskellä oleva reikä. Pienenä hän oli luullut, että sitä kautta aika kaadettiin kelloon sisälle.

”Tästä kellosta me sen näimme. Että sinun on... alettava elää kirouksen ehtojen mukaan.”

Tätäkö isä ja äiti olivat katsoneet aina hänen syntymäpäivänsä aamu-
na? Vanhaa kelloa?

”Näitte kellosta? Että jaa, kello on puoli yksitoista, aika alkaa kiroukselle vai?”

”Katso itse.” Ja Lassin katsoessa isä painoi kellon nuppia, ja varsinainen kellotaulu kiertyi sivuun. Sen alla oli toinen pyöreä taulu, jonka yläreunaan oli kaiverrettu kiemuraisella kirjoituksella: *Ettet unohuttaisi...* Itse taulussa oli numeroiden sijaan Lassin kuva. Joka liikkui.

Kuvan taustalla näkyi kalenteri, josta saattoi tarkistaa päiväyksen: 16.6. Siis kesäkuun kolmas viikko. Etualalla pompahteli innokkaana Lassi itse. Hän oli näköjään juuri vetämässä mustaa paitaa päälleen, ja potkaisi samalla nautinnollisesti lattialla lojuvaa paperipinoa, jonka päällimmäisissä papereissa vilahti tiheään printattuja laskuja. Sen jälkeen kuvan poika hävisi kuvasta hitaasti ja kaikesta päätellen vähemmän nautinnollisesti. Tämän jälkeen kuvaan ilmestyivät Lassin vanhemmat ja sisko, jotka hekin häipyivät hiljalleen olemattomiin, samoin kuin isovanhemmat, heidän vanhempansa ja aika moni muu joita Lassi ei äkkiseltään tunnistanut, mutta joille häviäminen tuli näköjään hienoisena ja epämiellyttävänä yllätyksenä. Lopulta kuvassa näkyi enää sumuinen ja epämiellyttävän tyhjä maisema.

”Kello on nyt sinun”, isä sanoi. ”Niin että miten olisi sen matematiikkaleirin kanssa”, hän kysyi vaimeasti.

Lassi nyökäytti päätään hitaasti.

Mikä on sopiva korvaus kirouksesta, joka varjostaa koko loppuelämää? Olisiko miljoona mitään? Tai maailmanympärysmatka? Unelmaloma Havaijilla, vapautus koulusta, rajoittamaton oikeus katsoa niin paljon elokuvia kuin ikinä jaksaa?

Lassista tuntui, että sen kuitenkin pitäisi olla jotain enemmän kuin yksi vaivainen polkupyörä. Oli pyörä miten hieno tahansa, ja oli kirous miten... toteutettava tahansa.

Enkä minä ole edes seitsemännenten pojan seitsemäs poika, hän mietti synkkänä huoneessaan hetkeä myöhemmin. Lassi oli lukenut tarinan jos toisenkin, ja tiesi miten asioiden kuuluisi mennä. Tarinoiden kirouksissa

oli edes jotain järkeä. Sankareiden niskaan ei vain kaadettu vanhaa ki-rousta kuin likaista pesuvettä, vaan he olivat tehneet jotain sen ansaitakseen. Kieltäytyneet antamasta vettä janoiselle vanhalle naiselle, joka olikin valepukuinen haltija, tai sitten jonkun henki oli vaarassa ellei sopimusta syntyisi. He siis suostuivat kauppaan vasta äärimmäisessä hätätilanteessa, mutta mitä tekee hänen esi-isänsä? Joutuu perunakellariin pariksi tunniksi – tuskin äärimmäinen hätätila – ja suostuu heti surkeimpaan sopimukseen, mitä ensimmäinen paikalle osunut pikku-ukko ehdottaa. Mikä yleensä edes oli pahinta, mitä perunakellarissa olisi saattanut tapahtua? Käsien likaantuminen? Perunaan liukastuminen? Ei mitään itsehillintää eikä arvokkuutta sillä pojalla.

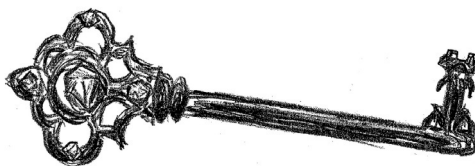
”Epäreilua”, Lassi puuskahti. ”Aivan hirveän, kamalan, uskomattoman epäreilua!”

Saduissa sentään oli joku keino purkaa kiros, suudeltiin jotain tai kudottiin nokkospaitaa vuositolkulla puhumatta. Mutta ketä hän suutelsi? Sitä maahista? Kelloa? Itseään? Nokkosista voisi selvitäkin, mutta puhumattomana oleminen vasta rankkaa olisi. Yhtä kaikki, silloin olisi ollut edes jotain toivoa. Nyt kaikki oli yhtä mustaa. Paitsi ettei voinut olla, oikeasti.

”Isä unohti tämän”, kuului äidin ääni ovelta. Lassi kääntyi katsomaan.

Äidin kämmenellä lepäsi kymmenisen senttiä pitkä hopeinen avain. Se oli koristeltu säkenöivin sinisin kivin, ja kesävalon täyttämässä huoneessakin se näytti hehkuvan ihan omaa, kirkasta hohdettaan.

Ehkä kiros oli sittenkin mahdollista kumota, juuri tuolla avaimella?

II Luku

”Tämä kuuluu... pakettiin”, äiti sanoi ja ojensi avainta Lassille.

Lassin silmät kirkastuivat. Ehkä viimeinkin jotain kirouksen kumoamiseen liittyvää? Hän poimi avaimen varovasti äidin kädeltä. Häntä melkein ujostutti pitää sitä omassa hieman hikisessä ja likaisessa kädessään, sillä hän ymmärsi heti, että se ei ollut mitään rihkamaa, vaan aito ja arvokas esine. Ja hän kun oli niin huono pitämään avaimia tallessa.

”Mitä tällä tehdään?”

Äiti kohautti olkapäitään. ”En minä tiedä. Eikä tiedä isäkään, eikä ukki. Se vain kulkee mukana, ja se pitää säilyttää tallessa. Ei sitä kukaan ole koskaan käyttänyt, liekö oikea avainkaan. Se saattaa olla vain koriste.”

Lassi käänteli avainta niin että valo osui sen kiviin. Se olisi niin tyyppillistä. Saada nyt kirous, jonka mukana tuli täysin hyödytön avain. Sillä maahisella oli tainnut olla kiero huumorintaju.

Hän huokaisi. Kirouksen purkaminen ei näyttänyt yhtään todennäköisemmältä kuin aiemminkaan.

Äiti ymmärsi huokauksen omalla tavallaan. ”Ei se niin ikävää välttämättä ole”, hän lohdutti. ”Äkkiäkös se leiri menee, eihän se ole kuin yksi viikko. Ja onhan niitä muitakin värejä kuin musta.”

Arkitodellisuus palautui Lassin mieleen ja hän irvisti. ”Koulun pelipaidat”, hän ähkäisi. Koulun liikuntatunneilla pelipaidat olivat joko

Mitä pitää tehdä, kun saa kuulla olevansa vuosisataisen perhekirouksen seuraava uhri? Mitä voi tehdä, jos kirous määrää pojan laskemaan jotain joka ikinen päivä elämänsä loppuun, tekemään aikuisena työtä numeroi-
den parissa ja vielä kieltää käyttämästä mustia vaatteita, ikinä?

Voi yrittää kumota kirouksen. Ainoa ongelma on, ettei Lassi tiedä, miten. Mutta kun käy ilmi, että naapurin Annakin on sukukirouksen alla ja että heillä molemmilla on paitsi kirouskello, myös samanlainen hopei-
nen avain, alkaa tapahtua.

Enää ei tarvita kuin Heskilian kuningaskuntaan johtava ovi metsässä, pari lohikäärmeenvartijaa - ja tietysti ne lohikäärmeet - sekä pakollinen
vaatteidenvaihto, ja Lassi ja Anna ovat matkalla päihittämään Juonius-
ta, vuosisatoja ihmisiltä aikaa varastanutta maahista. Niin, paitsi etteivät
he edelleenkään ole varmoja, miten se lopulta pitäisi tehdä...

ISBN 978-951-98810-6-5 (nid.)

www.kevaantekijat.fi

